

บทที่ ๕

สรุปผลการวิจัยและข้อเสนอแนะ

วิจัย เรื่อง “การศึกษา อิทธิพลของ มาร ๕ ที่มีผลต่อการปฏิบัติธรรม ” มีวัตถุประสงค์ไว้ ๓ ประการ คือ ๑) เพื่อศึกษาเรื่องมารในพระพุทธศาสนาเถรวาท ๒) เพื่อศึกษาวิเคราะห์เรื่องมาร ๕ ในพระพุทธรูปศาสนาเถรวาท ๓) เพื่อวิเคราะห์อิทธิพลของ มาร ๕ ที่มีผลต่อการปฏิบัติธรรม การวิจัยในครั้งนี้เป็นการวิจัยเชิงเอกสารเมื่อได้ทำการศึกษาค้นคว้าแล้วทำให้ได้บทสรุปและข้อเสนอแนะดังนี้

๕.๑ สรุปผลการวิจัย

๕.๑.๑ สรุปผลการวิจัยตามวัตถุประสงค์ข้อที่ ๑ ความหมายของ มาร ใน พระพุทธศาสนาพบว่า คำว่า มาร มาจากภาษาบาลี ว่า “มาร” มาจากรากศัพท์ มรฺ ธาตุ แปลว่า “ตาย” มารจึงแปลว่า “ผู้ทำให้ตาย” หมายถึงเวทนาจำพวกหนึ่ง มีใจบาปหยาบเข้าคอยกัดกินไม่ให้ทำบุญ ในวรรณกรรมไทย “มาร” หมายถึงยักษ์ ด้วย

ในพระพุทธศาสนาได้ให้ความหมายถึงว่า สิ่งใดๆ ที่เข้ามาบุคคลให้ตายจากคุณความดีหรือจากผลที่หมายอันประเสริฐ , สิ่งทีล้าลงผลาญคุณความดี , ตัวการที่กำจัดหรือขัดขวางบุคคลมิให้บรรลุผลสำเร็จอันดีงาม และในอภินิหารนิพนธ์ ท่านวิเคราะห์ไว้ว่า **มาร** (มร มรณ+ณ) มาร, พญามาร. ดังรูปวิเคราะห์ว่า “กุสละธมเม มาเรตีติมาโร . แปลความว่า ผู้ใด เข้ากุสละธรรมทั้งหลายเหตุ นั้น ผู้ นั้น เชื่อว่า มาระ (ลบ ณ, วุทธิ อ เป็น อา). มาโร ปาปิมา ชานาติ. พญามาร ใจบาปย่อมรู้. นมุจิ (น+มฺจ มฺจเน+อิ) มาร, พญามาร. อกุสละธมเม นมุจตีติ นมุจิ . พญามาร ผู้ไม่ปลดปล่อยอกุสละธรรม เชื่อว่า นมุจิ. นมุจตี มาร้อลปติ. ท่านเรียกพญามารว่า “นมุจิ”

มารในพระพุทธศาสนา มีอยู่ ๕ ประเภทคือ (๑) กิเลสมาร สิ่งที่ทำให้จิตเศร้าหมองขุ่นมัว มีโลภะโทสะ โมหะเป็นต้น (๒) ขันธมาร ได้แก่ ขันธ์ ๕ คือ รูปขันธ์ เวทนาขันธ์ สัญญาขันธ์ สังขารขันธ์ วิญญาณขันธ์ อันเป็นสภาพไม่เที่ยง เป็นทุกข์ เป็นอนัตตา (๓) อภิสังขารมาร ได้แก่ เจตนาอันปรุงแต่งจิตให้กระทำการมวนเวียนอยู่ในสังสารวัฏ (๔) เทวบุตรมาร หมายถึงเหล่าเทวดาผู้ขัดขวางการทำความดี มีพญาวสวัตดีเป็นหัวหน้าและ (๕) มัจจุมาร ความตายเป็นเหตุตัดโอกาสทำความดีทั้งปวง

๕.๑.๒ สรุปผลการวิจัยตามวัตถุประสงค์ข้อที่ ๒ พระพุทธองค์ตรัสไว้ว่า มารในคำว่า “**มารโลก**” โลกคือมาร เป็นสิ่งที่เข้ามาบุคคลให้ตายจากคุณความดีหรือจากที่หมายอันประเสริฐ สิ่งทีล้าลงผลาญคุณความดีในโลกมี ๕ ได้แก่

(๑) กิเลสมาร มารคือกิเลส กิเลสเป็นมาร เพราะเป็นตัวกำจัดขัดขวางความดี ทำให้สัตว์ประสบความพินาศทั้งในปัจจุบันและอนาคต

(๒) ชันธมาร มารคือเบญจขันธ หรือขันธ ๕ เป็นมาร เพราะเป็นสภาพอันปัจจัยปรุงแต่ง มีความขัดแย้งกันเองอยู่ภายใน ไม่นั่นคง เป็นภาระในการบริหาร ทั้งแปรปรวนเสื่อมโทรมไปเพราะชราพยาธิเป็นต้น

(๓) อภิสังขารมาร มารคืออภิสังขาร อภิสังขารเป็นมาร เพราะเป็นตัวปรุงแต่งกรรม นำให้เกิดชาติ ชราเป็นต้น ชัดขวางมิให้หลุดพ้นไปจากสังสารทุกข์

(๔) เทวปุตตมาร มารคือเทพบุตร เทพยิ่งใหญ่ระดับสูงสุดชั้นกามาวจรตนหนึ่ง คอยขัดขวางเหนี่ยวรั้งบุคคลไว้มิให้ล่วงพ้นจากอำนาจครอบงำของตน โดยชักให้พะวงในกามสุขไม่หาญเสียสละออกไป

(๕) มัจจุมาร มารคือความตาย ความตายเป็นมาร เพราะเป็นตัวตัดโอกาสที่จะก้าวหน้าต่อไปในคุณความดีทั้งหลาย

ในขุททกนิกาย สุตตนิบาต พระพุทธองค์ตรัสว่า คำว่า “มาร” คือมารผู้มีบาป ผู้เป็นเผ่าพันธุ์ของคนประมาท

จากการวิเคราะห์มารทั้ง ๕ สามารถสรุปวิเคราะห์ได้ว่า มารประเภทเดียวที่อยู่นอกตัวเรา คือเทวดาที่เป็นมาร (เทวปุตตมาร)นอกจากนั้นมารอีก ๔ คือ กิเลสมาร ชันธมารอภิสังขารมาร และมัจจุมาร ที่เหลืออีก ๔ ประเภท มีปรากฏอยู่ในตัวเรานั่นเอง

จากการศึกษาพบว่า คำว่า กิเลสมนั้น หมายถึงธรรมชาติที่ทำให้จิตใจเร่าร้อนหรือเบียดเบียนจิตใจให้เศร้าหมองได้แก่ อกุศลมูล ๓ กิเลส ๑๐ อุปกิเลส ๑๖ เป็นต้น เพราะเมื่อประกอบในจิตแล้วทำให้จิตเศร้าหมอง ไม่ผ่องใส เพราะอกุศลกรรม อันจะนำไปสู่อบายภูมิ ทุกคติ วินิบาต ส่วนชันธมารได้แก่มารคือขันธ ๕ ขันธชื่อว่า เป็นมาร คือเป็นตัวขัดขวางการกระทำคุณงามความดี ทั้งนี้เพราะขันธ ๕ เป็นสภาพที่ถูกปัจจัยปรุงแต่ง ไม่นั่นคงถาวรมีอันแปรปรวนไปเป็นธรรมดา เสื่อมไปเพราะชราและพยาธิ ทำให้ไม่สามารถบำเพ็ญกุศลให้ถึงที่สุดได้ เพราะฉะนั้นขันธ ๕ จึงชื่อว่าเป็นมาร นอกจากนี้ชันธมาร ยังเป็นเหตุเป็นปัจจัยให้เกิดความยึดมั่นถือมั่นในเบญจขันธดังพุทธพจน์ที่ว่า “ภิกษุทั้งหลาย ทุกขอริยสัจ คือแม้ความเกิดก็เป็นทุกข์แม้ความแก่ก็เป็นทุกข์ แม้ความเจ็บก็เป็นทุกข์ แม้ความตายก็เป็นทุกข์ ความประสบกับสิ่งอันไม่เป็นที่รักก็เป็นทุกข์ ความพลัดพรากจากสิ่งอันเป็นที่รักก็เป็นทุกข์ ความไม่ได้สิ่งที่ปรารถนาเป็นทุกข์ โดยย่อ อุปาทานขันธ ๕ ก็เป็นทุกข์ ” อภิสังขารมาร คือปญฺญาภิสังขาร อปญฺญาภิสังขาร หรืออาเนญยาภิสังขาร ในฐานะเป็นอุปสรรคต่อการบรรลุธรรมในการทำให้หลงเข้าใจผิดและยึดติดในธรรม เพราะมีสภาวะอันมั่นคงแน่วแน่ปรุงแต่ง เป็นผลอันสืบเนื่องจากฉานสมาบัติ สำหรับมัจจุมาร มารคือความตาย ความตายจัดเป็นมาร เพราะเป็นตัวการตัดโอกาสในการทำคุณงามความดี บางคนไม่เคยสนใจศึกษาและปฏิบัติธรรมเลย พอหันมาสนใจก็มีเหตุให้ต้องตายไปเสียก่อนที่จะได้ศึกษาและปฏิบัติธรรมตามที่ตั้งใจ ความตายจึงเป็นมารอย่างนี้ และ

เทพบุตรมารนั้น มารคือเทพบุตร ท่านกล่าวว่าเทพบุตรองค์นี้เป็นหัวหน้าเทพบุตรในชั้นปรินิมิตวิ สสวัตติ เรียกกันสั้นๆว่า ท้าวสวัตติมาร ท้าวสวัตติมารองค์นี้แหละ ที่ตามผจญพระพุทธเจ้ามาตั้งแต่ยังไม่ตรัสรู้ จนกระทั่งตรัสรู้แล้ว นอกจากนั้นยังเที่ยวชักชวนให้คนที่กำลังทำความดี เลิกละการทำความดีเสีย เที่ยวชักชวนพระภิกษุภิกษุณีให้เลิกปฏิบัติ แล้วสีกมาเสวยกามสุข เทพบุตรองค์นี้จึงจัดเป็นมาร เพราะคอยขัดขวางคนทั้งหลายไม่ให้ทำความดี โดยเฉพาะความดีขั้นสูงสุด คือมรรคผลนิพพาน

๕.๑.๓ สรุปผลการวิจัยตามวัตถุประสงค์ข้อที่ ๓จากการศึกษาวิจัยพบว่า บรรดาภิเลสमारเหล่านั้น โลภะ โทสะ โมหะ ถือเป็นค้ำมูลแห่งอกุศลกรรมทั้งหลายดังข้อความว่า “อกุศลมูล ๓ คือ โลภะ โทสะ โมหะ และกิเลสที่ตั้งอยู่ในฐานเดียวกับอกุศลมูลนั้นได้แก่เวทนาขันธ สัญญาขันธ สังขารขันธและวิญญาณขันธที่สัมปยุตด้วยอกุศลมูลนั้น และกายกรรม วจีกรรมมโนกรรมที่มีอกุศลมูลนั้นเป็นสมุฏฐาน” สัตว์ผู้ตกอยู่ในอำนาจแห่งกิเลสเหล่านี้ ย่อมเป็นผู้ได้รับความทุกข์ความเดือดร้อนอย่างแสนสาหัสทั้งในโลกนี้และโลกหน้า ดังนั้นกิเลสमारจึงมี สถานะที่สำคัญที่เป็นอุปสรรคต่อการบรรลุมรรค

จากการศึกษา กิเลสमारในฐานะเป็นอุปสรรคต่อการทำความดี สรุปได้ดังนี้๑. อวิชชา ความไม่รู้ ปิดบังปัญญาของพระอานนท์ไม่ให้ทราบนิมิตโอกาสที่ทรงแสดงเพื่อให้พระอานนท์ทูลอาราธนาให้ทรงพระชนม์อยู่ต่อไปอีก ๑ กัปหรือเกินกว่ากัป ๒. กิเลสการชักนำให้พระสุทินทำการเสพเมถุนกับภรรยาเก่า และภวตณหาความอยากมีเชื้อสายไว้สืบสกุลเกิดขึ้นแก่มารดาบิดาของพระสุทิน จึงวางแผนให้พระสุทินเสพเมถุนกับภรรยาเก่า ฯ กิเลสमारในฐานะเป็นแรงผลักดันให้ทำความชั่ว มีดังนี้๑. โทสะ ความโกรธเกิดขึ้นครอบงำจิตพระเจ้าสุปปพุทธะ จึงไม่ให้หนทางสำหรับโคจรแก่พระพุทธเจ้า๒. ปฏิมะ ความขัดเคืองเกิดขึ้นในจิตของนันทยักษ์ จึงเอากะบองดีศรีษะของพระสารีบุตรเถระ๓.โทสะ ความโกรธเกิดขึ้นครอบงำจิตของนายพรานโกกะ จึงสั่งสุนัขให้กัดและตนเองเอาลูกศรแทงฝ่าเท้าพระเถระ๔. ราคะ ความกำหนัดเกิดขึ้นครอบงำจิตของนันทมาณพ จึงทำการวางแผนแล้วข่มขืนพระนางอุบลวรรณาเถรี๕. โมหะ ความหลงเกิดขึ้นแก่นางจิญจมาณวิกา จึงหลงเชื่อถ้อยคำของพวกเดียรถีย์ใส่ความเท็จแก่พระพุทธองค์

จากการศึกษาพบว่า ขันธमारในฐานะ เป็นสิ่งที่ทำให้มนุษย์ประมาท สรุปได้ดังนี้๑. พระวักลีหลงในรูปรกายของพระศาสดาจึงตั้งตนอยู่ในความประมาท๒. พระนางรูปนันทาหลงในรูปรกายของตนเองจึงตั้งตนอยู่ในความประมาทและอุปสรรคของขันธमारในฐานะเป็นสิ่งตรอนโอกาสในการทำความดี สรุปได้ดังนี้๑. อาการพระประชวรเกิดขึ้นแก่พระสัมมาสัมพุทธเจ้า จึงทำให้ปฏิบัติพุทธกิจประจำวันไม่ได้๒. โรคกายเปื่อยเน่าเกิดขึ้นแก่พระติสสะ จึงทำให้ท่านไม่สามารถปฏิบัติกิจวัตรและปฏิบัติธรรมได้๓

จากการศึกษาพบว่า อภิสังขารमारในฐานะเป็นอุปสรรคต่อการบรรลุมรรค ในการทำให้หลงเข้าใจผิดและยึดติดในธรรม อภิสังขารอันเป็นส่วนแห่งการเข้าใจผิดในธรรมปฏิบัติคืออาเนญชา

เพราะมีสภาวะอันมั่นคงแน่วแน่ปรุ้งเต่ง เป็นผลอันสืบเนื่องจากมานสมาบัติ ผู้ปฏิบัติได้ลงมือปฏิบัติธรรมมาจนถึงขั้นองค์ฌาน หากไม่ใคร่ครวญให้ละเอียดตามสภาวะความเป็นจริง อาจเกิดสภาวะการปรุ้งเต่งเข้าแทรกซ้อน ทำให้หลงเข้าใจผิดคิดว่าการปฏิบัติของตนเองถูกต้อง เป็นไปเพื่อความหลุดพ้น เป็นไปเพื่อให้ได้ประสบกับบุญมาก เช่นเดียวกับหมู่ภิกษุผู้ปฏิบัติอสุกัมมัญฐาน เมื่อพระพุทธเจ้าทรงตรัสสอนอสุกัมมัญฐาน ได้พากันน้อมนำมาปฏิบัติด้วยความเพียร มีสภาวะแห่งองค์ฌานเกิดขึ้นไม่ได้ ใคร่ครวญโดยละเอียด ทำให้หลงเข้าใจผิดในสิ่งที่พวกตนได้นั้นว่า เป็นทางหลุดพ้นจากทุกข์ จึงฆ่าตนเองบ้าง ไข้ให้ผู้อื่นฆ่าบ้าง และพรรณนาให้ผู้อื่นเข้าใจผิดด้วยการกระทำเช่นนี้ เป็นทางให้ได้ประสบกับบุญมาก พระพุทธองค์เมื่อทรงทราบ จึงได้ทรงตรัสบอกแนวทางการปฏิบัติที่ถูกต้องและในบางครั้งผู้ปฏิบัติเมื่อปฏิบัติมาจนเกิดองค์ฌาน หรือมรรคผลขั้นใดขั้นหนึ่ง แต่ยังไม่ถึงขั้นหมดจดจากกิเลส อาจเป็นเหตุให้หลงยึดติดว่าได้บรรลุมรรคผลสูงสุดแล้ว ดังเช่นเรื่องหลวงตาที่ได้ยกมากล่าวอ้างชี้ให้เห็นว่าท่านยังไม่ได้บรรลุความเป็นพระอรหันต์ แต่ท่านเข้าใจผิดและยึดติดในมรรคผล ที่ได้นั้นว่าเป็นคุณแห่งพระอรหันต์ผล และยังบอกแก่บุคคลอื่นว่าท่านถึงความเป็นพระอรหันต์ แต่พระธรรมทินะท่านทราบ จึงได้ทำการทดสอบด้วยการให้หลวงตาเณรมิตข้าง กำลังวิ่งมาหาท่านประหนึ่งว่าจะมาทำร้าย ด้วยความที่หลวงตายังไม่สำเร็จเป็นพระอรหันต์ ทำให้ท่านตื่นตกใจกลัวต่อข้างที่กำลังวิ่งมา ท่านจึงรู้ตัวเองว่ายังไม่บรรลุเป็นพระอรหันต์และอีกหนึ่งตัวอย่างก็เช่นเดียวกัน เมื่อท่านเพ็งรูปสตรีที่เณรมิตขึ้นบ่อยๆ กิเลสที่ยังละไม่ได้แต่ถูกทับหรือข่มไว้ด้วยฌานสมาบัติ ก็กลับพุดขึ้นในทันที ท่านจึงรู้ตัวเองว่ายังไม่บรรลุความเป็นพระอรหันต์

จากการศึกษา พบว่า เทวบุตรมาร (มารคือเทพบุตร) จำแนกได้ ๒ ประเด็น คือเป็นอุปสรรคในการปฏิบัติธรรมและแสดงนิมิตหรือเครื่องหมายแห่งความขัดข้อง พบว่าเทวบุตรมารจะพยายามทำทุกวิถีทางเพื่อไม่ให้บุคคลทำความดีได้โดยสะดวก และจะไม่ยินดีเมื่อเห็นบุคคลบรรลุธรรม เช่น เทพบุตรชิวสวัตติ ซึ่งเป็นจอมเทพผู้สถิตอยู่ในเทวโลกชั้นที่ ๖ คือปรนิมมิตสวัตติ เป็นต้น ผู้เป็นมิถิยาวิภูฏี ถูกกิเลสครอบงำจิตใจทำให้คิดเช่นนั้น

จากการศึกษา พบว่า มัจจุร (มารคือความตาย) จำแนกได้ ๒ ประเด็น คือ ทำให้มนุษย์หวาดกลัวและตัดโอกาสเพื่อการทำความคิดหรือบรรลุธรรม พบว่าบุคคลเห็นความตายเป็นเหมือนนาย มัจจุราชผู้เป็นเจ้าของชีวิตมาทวงเอาของคืน และทำลายโอกาสแห่งความสำเร็จของชีวิต เพราะความตายได้พรากชีวิตไปจากการเข้าถึงธรรมเช่น อาฬาลดาบสกาลามโคตร และอุทกดาบสรามบุตร เป็นต้น

๕.๒ ข้อเสนอแนะ

๕.๒.๑ ข้อเสนอแนะทั่วไป

จากการศึกษาวิเคราะห์แนวคิด เรื่องมาร ๕ ในทัศนะพระพุทธศาสนาเถรวาทนี้ทำให้เกิด ความรู้และความเข้าใจในเรื่องมารได้อย่างถูกต้องมากยิ่งขึ้น สามารถสรุปได้ดังนี้

๑. ควรมีจัดทำฐานข้อมูลเกี่ยวกับมารที่ปรากฏในพระพุทธศาสนาฝ่ายเถรวาท พระพุทธเจ้าตรัสไว้ ๕ ประเภท คือ กิเลสมาร ชันธมาร อภิสังขารมาร เทวปุตตมาร และมัจจุมาร
๒. ควรมีการเผยแพร่องค์ความรู้ที่เป็นข้อมูลเกี่ยวกับอิทธิพลของมารที่มีผลต่อการปฏิบัติ ธรรม คือ ๑. กิเลสมารมารคือกิเลส , กิเลสเป็นมาร เพราะเป็นตัวกำจัดและขัดขวางความดี ทำให้สัตว์ ประสบความพินาศทั้งในปัจจุบันและอนาคต รากเง้าให้เกิดกิเลส มี ๓ บ้าง (เรียกว่า อกุศลมูล ๓) มี ๑๐ บ้าง (เรียกว่ากิเลส ๑๐) มี ๑๖ บ้าง (เรียกว่า อุปกิเลส ๑๖) มี ๑๕๐๐ บ้าง ๒. ชันธมารมารคือ เบญจขันธ์เพราะขันธ์ ๕ เป็นมารเพราะเป็นสภาพอันปัจจัยปรุงแต่ง มีความขัดแย้งกันเองอยู่ภายใน ไม่มั่นคงทนนาน เป็นภาระในการบริหาร ทั้งแปรปรวนเสื่อมโทรมไปเพราะชราพยาธิเป็นต้น ล้วนรอน โอกาสมิให้บุคคลทำกิจหน้าที่ หรือบำเพ็ญคุณความดีได้เต็มปรารภอย่างแรง อาจถึงกับพราก โอกาสนั้นโดยสิ้นเชิง อีกทั้งชันธมารนี้เป็นเหตุก่อให้เกิดความยึดมั่นถือมั่นในอุปาทานขันธ์ ซึ่งเป็น สาเหตุแห่งกองทุกข์ทั้งมวลอีกด้วย ๓. อภิสังขารมาร มารคืออภิสังขาร, อภิสังขารเป็นมาร เพราะเป็น ตัวปรุงแต่งกรรมทำให้เกิดชาติ ชรา เป็นต้น ขัดขวางมิให้หลุดพ้นไปจากสังขารทุกข์ ๔ . เทวปุตตมาร มารคือเทพบุตร, เทพยิ่งใหญ่ระดับสูงสุดแห่งชั้นกามาวจรตนหนึ่งชื่อว่ามาร เพราะเป็นนิमितแห่งความ ขัดข้อง คอยขัดขวางเหนี่ยวรั้งบุคคลไว้ มิให้ล่วงพ้นจากแดนอำนาจครอบงำของตน โดยชักให้ห้วง พะวงในกามสุขไม่หาญ เสียดสละออกไปบำเพ็ญคุณความดียิ่งใหญ่ได้ และ ๕ . มัจจุมาร มาร คือความ ตาย, ความตายเป็นมาร เพราะเป็นตัวการตัดโอกาส ที่จะก้าวหน้าต่อไปในคุณความดีทั้งหลาย
๓. ควรมีการจัดทำฐานข้อมูลเกี่ยวกับแนวทางการ ปฏิบัติเพื่อที่จะหลุดพ้น บ่วงแห่งมาร โดยเฉพาะ จากการศึกษาในคัมภีร์ พระไตรปิฎก อรรถกถา ฎีกา เป็นต้น ซึ่งเป็นคัมภีร์ ทาง พระพุทธศาสนาเถรวาท ให้เป็นแหล่งสำหรับการศึกษาค้นคว้าหาข้อมูล ในมหาวิทยาลัยสงฆ์ หรือ องค์กรทางการศึกษาทั่วไป

๕.๒.๒ ข้อเสนอแนะสำหรับการศึกษาค้นคว้าวิจัยในครั้งต่อไป

๑. ควรมีศึกษาเรื่อง “ความแตกต่างระหว่างมารที่เป็นมิถิณาทิภูติและสัมมาทิภูติใน พระพุทธศาสนาเถรวาท”
๒. ควรมีการศึกษาเรื่อง “มารในภาษาคนและมารในภาษาธรรมตามทรรศนะ พระพุทธศาสนาเถรวาท”
๓. ควรมีการศึกษาเรื่อง “อิทธิฤทธิ์ของมารในพระพุทธศาสนากับอิทธิฤทธิ์ของมารใน ศาสนาพราหมณ์”

๔. ควรมีการศึกษาหลักธรรมเพื่อการเอาชนะมารในพระพุทธศาสนาเถรวาท เพื่อจะได้ทราบหมวดหรือหลักธรรมที่สามารถเอาชนะมารได้

๕ . ควรมีการศึกษาเปรียบเทียบเรื่องมารในพระพุทธศาสนากับศาสนาอื่น เพื่อที่จะได้ทราบความเหมือนและความต่างของมารในแต่ละศาสนา